

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudce Miroslava Makajeva a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO 26710170
sídlem Tyršova 68, 281 26 Týnec nad Labem
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. 45497/22/5300-22444-707622,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 11. 2021, č. j. 4676917/21/2111-50523-202376, kterým správce daně zastavil řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce července 2018 (dále jen „rozhodnutí za červenec 2018“), ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3250510/22/2111-50523-202376, kterým správce daně zastavil řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce ledna 2018 (dále jen „rozhodnutí za leden 2018“), ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3249530/22/2111-50523-202376, kterým správce daně zastavil řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce února 2018 (dále jen „rozhodnutí za únor 2018“) a ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3250899/22/2111-50523-202376, kterým správce daně zastavil řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce března 2018 (dále jen „rozhodnutí za březen 2018“) (společně též jen „rozhodnutí správce daně o zastavení řízení“).

2. Žalobkyně uvedla, že společnost Muramax RHP (dále jen „Muramax“) se účastnila poskytování pracovní síly v řetězci, který byl stížen daňovým podvodem, což vedlo žalobkyni k povinné obezřetnosti, na jejímž základě podala dodatečná přiznání k DPH, v nichž byly uplatněny nároky pravděpodobně zasažené daňovým podvodem ve vztahu k plněním přijatým žalobkyní od Muramax. Na základě těchto skutečností podala žalobkyně dne 4. 2. 2020 žalobu na Muramax o zaplacení částky odpovídající daním, které žalobkyně odevzdala formou dodatečných přiznání správci daně (řízení vedeno Okresním soudem v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020). V této žalobě žalobkyně navrhovala, aby Okresní soud v Kolíně provedl tzv. Axel Kittel test a tím ověřil, zda existoval daňový podvod a byla za něj odpovědná Muramax, se závěrem, že tak žalobkyni způsobila škodu ve výši DPH a daně z příjmů, které žalobkyně vrátila správci daně, kterou byla povinna žalobkyni zaplatit.
3. Žalobkyně tvrdí, že jediným důvodem pro podání dodatečných přiznání v roce 2019 na daň vyšší byla obezřetnost žalobkyně, kterou způsobilo sdělení Policie ČR, a posléze prohloubily závěry správce daně z daňové kontroly Muramax. Žalobkyně má za to, že po dobu soudního sporu vedeného Okresním soudem v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020 neběžela lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Správce daně proto nebyl oprávněn zastavit řízení o dodatečných přiznáních podaných v roce 2022 z důvodu marného uplynutí prekluzivní lhůty a žalovaný nebyl oprávněn napadeným rozhodnutím rozhodnutí správce daně o zastavení řízení potvrdit.
4. Podle žalobkyně situaci podstatně změnilo rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2022, č. j. 10220/22/5300-22441-708274, které označilo postup správce daně při doměření daní Muramaxu za nezákonný, proto se žalobkyně domáhala vrácení DPH za leden až březen 2018 a daně z příjmů od 1. 5. 2017 do 30. 4. 2018, když vzniklou situaci způsobil správce daně svým neodborným výkonem státní moci.
5. Žalobkyně se ztotožnila s judikaturou citovanou žalovaným a uvedla, že soudní řízení musí být nezbytné pro stanovení daně, pokud má stavět lhůtu podle § 148 odst. 4 písm. d) daňového řádu [žalobkyně mínila pravděpodobně písm. b) tohoto ustanovení, neboť pod písmenem d) je uvedeno zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o stanovení daně až do oznámení rozhodnutí o jejím navrácení v předešlý stav, avšak k tomuto bodu se argumentace žalobkyně nikterak nevztahuje – pozn. soudu]. Žalovaný se ovšem podle žalobkyně nijak nezabýval tím, jak má postupovat plátce, když ho jeho dodavatel zavléče do daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

podvodu. Žalobkyně na rozdíl od daňových orgánů nemá kompetence, aby zjistila, jak byl vytvořen dodavatelsko-odběratelský řetězec a kde zmizela daň a zda tak byly splněny podmínky tzv. Axel Kittel testu. Žalobkyně se proto zcela spolehla na trestní oznámení, které jí správce daně poskytl a nezbytnost soudního řízení lze posuzovat jen k jeho obsahu, protože jiné informace žalobkyně od správce daně neměla. Aby se žalobkyně domohla vrácení daně, kterou Muramax podle správce daně „zašantročila v podvodné struktuře dodavatelů“, musela Muramax k vrácení daně vyzvat, což učinila. Avšak Muramax vrácení odmítla, proto ji musela žalobkyně o vrácení zažalovat. Podle žalobkyně je soukromoprávní žaloba jedinou možností k repatriaci daně (k tomu odkázala na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 10. 2022 Humda, C-394/21).

6. Žalobkyně navrhovala zrušit i rozhodnutí správce daně o zastavení řízení.
7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout. Jelikož je žalobní námitka obdobná jako odvolací námitka, s níž se vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že na vypořádání trvá. Žalovaný dále zdůraznil, že aby se stavěla lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, musí jít o soudní řízení nezbytné pro stanovení daně. Musí se tak jednat o soudní řízení, ve kterém jsou řešeny skutečnosti, které mají vliv na správné stanovení daňové povinnosti. Žalovaný pak stejně jako v napadeném rozhodnutí citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 Afs 76/2017-45, ve kterém je uvedeno, že aplikace § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu má své limity, protože soudy řeší mnohé otázky, které mohou mít *v konečném důsledku* vliv na správné stanovení daně, avšak ne každé takové rozhodnutí může vyvolat stavění lhůty pro stanovení daně. Dotčené ustanovení se proto aplikuje jen v řízeních, která mají zásadní význam pro stanovení daně.
8. Žalovaný poukázal na to, že v případě řízení vedeného Okresním soudem v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020 se jednalo o civilní řízení vedené mezi žalobkyní a Muramax o zaplacení částky odpovídající DPH, kterou žalobkyně společnosti Muramax uhradila společně s kupní cenou za přijaté plnění a kterou si žalobkyně nárokuje proto, že se domnívá, že neměla nárok na odpočet daně, když ji Muramax zavlekla do podvodu na DPH. Žalovaný setrval na názoru, že se nejedná o řízení, jehož vedení by stavělo běh lhůty pro stanovení daně, neboť v něm nebyly vůbec řešeny skutečnosti, které by mohly mít vliv na výši daňové povinnosti žalobkyně, natož aby byly pro stanovení daně nezbytné.
9. Žalobkyně dne 11. 4. 2025 doplnila žalobu o aktuální judikaturu NSS. Upozornila na usnesení NSS ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Afs 234/2022-58 (dále též „usnesení druhého senátu“), kterým druhý senát postoupil věc rozšířenému senátu a ve kterém upozornil na rozpornou judikaturu NSS ohledně vyhodnocení dopadu civilního řízení na stavení lhůty podle § 148 odst. 4 písm. d) daňového řádu. Konkrétně druhý senát upozornil na rozporné závěry v rozsudcích ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Afs 243/2015-28, a ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 Afs 220/2018-32. Žalobkyně očekává, že s ohledem na více možných výkladů upřednostní soud ten pro žalobkyni příznivější. Současně navrhla k důkazu rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 15. 9. 2022, č. j. 9 C 42/2020-403, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 25 Co-62/2023-459.

Skutková zjištění

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správce daně rozhodnutím ze dne 10. 11. 2021, č. j. 4676917/21/2111-50523-202376, zastavil řízení zahájené dodatečným daňovým Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

přiznáním za červenec 2018 podaným dne 15. 9. 2021 (na daň vyšší, než je poslední známá daň o 28 Kč), neboť zákonem stanovená lhůta pro toto zdaňovací období uplynula dne 27. 8. 2021.

11. Proti výše uvedenému rozhodnutí správce daně ze dne 10. 11. 2021 o zastavení řízení podala žalobkyně dne 1. 12. 2021 odvolání, ve kterém namítala, že správce daně neuvedl, proč neaplikoval lhůtu podle § 148 odst. 1 daňového řádu modifikovanou předchozím dodatečným daňovým přiznáním a dále nesdělil, proč neaplikoval lhůtu podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Žalobkyně v odvolání citovala z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 8. 2007, č. j. 1 Afs 20/2006-60. Dále žalobkyně odkázala na soudní spor u Okresního soudu v Kolíně vedený pod sp. zn. 9 C 42/2020 s tím, že má za to, že po dobu tohoto soudního sporu neběží lhůta pro stanovení daně. Zároveň uvedla, že byl správce daně obeznámen s tím, že tento spor žalobkyně vede.
12. Dne 30. 5. 2022 vydal správce daně rozhodnutí č. j. 3250510/22/2111-50523-202376, kterým zastavil řízení zahájené dodatečným daňovým přiznáním za leden 2018 podaným dne 29. 4. 2022 (na daň nižší než je poslední známá daň o 197 653 Kč), č. j. 3249530/22/2111-50523-202376, kterým zastavil řízení zahájené dodatečným daňovým přiznáním za únor 2018 podaným dne 29. 4. 2022 (na daň nižší než je poslední známá daň o 208 149 Kč), a č. j. 3250899/22/2111-50523-202376, kterým zastavil řízení zahájené dodatečným daňovým přiznáním na březen 2018 podaným dne 29. 4. 2022 (na daň nižší než je poslední známá daň o 173 181 Kč). V odůvodnění uvedl, že lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období leden 2018 uplynula dne 26. 2. 2021, za únor 2018 dne 26. 3. 2021 a za březen 2018 dne 26. 4. 2021.
13. Žalobkyně dne 21. 6. 2022 podala odvolání proti výše uvedeným rozhodnutím správce daně ze dne 30. 5. 2022. Odvolání svým obsahem v podstatě odpovídají podané žalobě – podstata argumentace se týká splnění podmínek pro stavení lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu z důvodu sporu vedeného u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020.
14. Žalobkyně na základě výzvy správce daně doplnila dne 24. 7. 2022 své odvolání proti výše uvedeným rozhodnutím a k tomuto doplnění připojila i žalobu ze dne 4. 2. 2020 podanou u Okresního soudu v Kolíně téhož dne, na jejímž základě bylo zahájeno řízení o Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020, ve kterém se domáhala proti Muramax zaplacení částky 4 277 096,48 Kč s příslušenstvím. V žalobě nejprve žalobkyně obsáhle vysvětlovala problematiku daňových podvodů, v odst. 29 žaloby pak shrnula, že *„na základě výše uvedené analýzy dospěl k názoru, že byl žalovaným zavlčen do daňového podvodu, a proto nemá nárok na odpočet DPH, který vrátil státu formou dodatečných daňových přiznání a dlužnou daň včetně příslušenství zaplatil.“*
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, jak je rekapitulováno v odst. 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že se soudní řízení u Okresního soudu v Kolíně týká soukromoprávního nároku žalobkyně, který uplatňovala vůči Muramax. Toto rozhodnutí soudu nemohlo podle žalovaného představovat rozhodnutí týkající se stanovení daně, a proto nemohlo stavět prekluzivní lhůtu podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu.

Podmínky řízení a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

je vázán, vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Jednání před soudem

17. Žalobkyně při jednání dne 29. 5. 2025 zdůraznila svou motivaci, proč podala dodatečná daňová přiznání. Konkrétně poukázala na nezbytnou obezřetnost v souvislosti se zjištěními, která svědčila o zapojení dodavatele žalobkyně do daňového podvodu. Dále žalobkyně uvedla, že daňové řízení vedené u jejího dodavatele mělo stavět lhůtu pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu.
18. Žalovaný upozornil na to, že se žalobkyně odchytila od argumentace uplatněné v žalobě, ve které spojovala stavění lhůty pro stanovení daně výhradně s řízením o nároku na náhradu škody zahájeným u Okresního soudu v Kolíně. Dále žalovaný setrval na svém procesním stanovisku.
19. K důkazním návrhům soud poznamenává, že neprovedl dokazování žalobkyní navrženými rozsudky Okresního soudu v Kolíně ze dne 15. 9. 2022, č. j. 9 C 42/2020-403, a Krajského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 25 Co 62/2023-459, neboť jsou pro posouzení věci nadbytečné.

Charakter sporu (předmět řízení) vyplývá již z žaloby, kterou žalobkyně podala k Okresnímu soudu v Kolíně, a která je součástí správního spisu.

Posouzení věci krajským soudem

20. Podstatou sporu je otázka, zda v projednávané věci stavělo řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020 lhůtu podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu.
21. Podle § 141 odst. 2 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla pravomocně stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném daňovém vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně.
22. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
23. Podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně.
24. Soud v úvodu konstatuje, že ačkoli žalobkyně upozornila na usnesení druhého senátu, kterým předložil rozšířenému senátu NSS k posouzení rozporné přístupy k výkladu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, neshledal soud důvod přerušit řízení a vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS. Ani mírnější výklad tohoto ustanovení by nezpůsobil změnu právního závěru, že řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020 nestavělo lhůtu pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Druhý senát by se přiklonil k výkladu, podle kterého by lhůta pro stanovení daně stavělo *civilní řízení, v němž by se řešila otázka nezbytná pro správné stanovení daně, nikoli pouze civilní řízení, jehož výsledek by byl nezbytný pro správné stanovení daně.* Druhý senát pak navázal,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

že stavení lhůty podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu se uplatní u všech nalézacích občanských soudních řízení, v rámci kterých se vede spor o předběžnou otázku stěžejní pro stanovení daně. Takovou otázkou bude především posouzení, zda má předmětná transakce vůbec dani podléhat (srov. odst. 31 usnesení druhého senátu); zároveň v odst. 38 upozornil na to, že posouzení platnosti právního jednání bude ve většině případů řešeno pouze jako otázka předběžná v řízení o žalobách na plnění. Předkládající druhý senát má proto za to, že ačkoli rozhodnutí civilního soudu o předběžné otázce, která nebyla vtělenu do výroku, ale je zcela stěžejní pro stanovení daně, může být využito pro znovuotevření daňového řízení za účelem změny daňové povinnosti pomocí dodatečného daňového přiznání či obnovy řízení. Ovšem ani z tohoto výkladu připouštějícího širší interpretaci termínu *nezbytná otázka* podle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu nelze dovodit, že by řízení o náhradu škody vzniklé v důsledku domněle podvodného jednání Muramax mohlo stavět lhůtu pro stanovení daně z přidané hodnoty.

25. Je třeba uvést, že předmětem civilního řízení nebylo posouzení otázky, která by měla vliv na posouzení/závěr, zda má konkrétní transakce vůbec podléhat dani. Zároveň platí, že případné podvodné jednání, které by mělo dopad na daňovou povinnost žalobkyně, byl správce daně oprávněn posoudit zcela samostatně. Posouzení této otázky je v jeho pravomoci a není jakkoli odkázán na výsledek civilního řízení. Zároveň platí, že i kdyby bylo prokázáno, že se MURAMAX dopustila podvodného jednání, nemuselo by to automaticky znamenat, že bude žalobkyně povinna doplatit DPH. Správce daně by totiž v takové situaci provedl tzv. vědomostní test, kterým by posoudil, zda žalobkyně mohla a měla vědět o svém zapojení do podvodu na DPH. Pokud by dospěl k závěru, že nemohla vědět a nevěděla o svém zapojení do podvodu na DPH, nebyla by žalobkyně povinna dodatečně DPH doplatit. Ani existence podvodného jednání tak nemusela vést k dodatečné daňové povinnosti žalobkyně.
26. Soud se tedy plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného podepřeným rozhodnutími NSS, a který považuje soud za souladný i s usnesením druhého senátu, že řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně vedené pod sp. zn. 9 C 42/2020 nepředstavovalo typ řízení ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, které by stavělo lhůtu pro stanovení daně. Žalovaný zcela přílehavě poukázal na rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 2 Afs 76/2017-45, ve kterém NSS uvedl, že „§ 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu je nutné aplikovat vždy v situaci, kdy soud rozhoduje o otázce, která je nezbytná pro správné stanovení daně. Aplikace ustanovení má své limity, protože soudy řeší mnohé otázky, které mohou mít v konečném důsledku vliv na správné stanovení daně, avšak ne každé takové rozhodnutí může vyvolat stavení lhůty pro stanovení daně. Dotčené ustanovení se proto aplikuje jen v řízeních, která mají zásadní význam pro stanovení daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Afs 243/2015-28).“ Jak je přitom zřejmé z obsahu žaloby, kterou projednával Okresní soud v Kolíně pod sp. zn. 9 C 42/2020, předmětem řízení nebyla otázka, která by byla **nezbytná** (ani v interpretaci druhým senátem) pro správné stanovení daně, ba dokonce neměla na stanovení daně (žalobkyni) žádný vliv, neboť se soud zabýval soukromoprávním nárokem žalobkyně vůči Muramax. Soud nepřehlédl, že tento soukromoprávní nárok měl původ v daňových povinnostech těchto subjektů, avšak jeho výsledek neměl vliv na správu daní za předmětná zdaňovací období.
27. Žalobkyně se po Muramax domáhala náhrady škody odpovídající výši zaplacené daně, kterou přiznala v důsledku skutečnosti, že se dozvěděla, že byla Muramax zavlečena do daňového podvodu. Žalobkyně byla i s ohledem na informace poskytnuté Policií ČR Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

přesvědčena o tom, že se Muramax dopustila daňového podvodu - právě proto se domáhala po Muramax náhrady škody. Předmětem řízení u Okresního soudu v Kolíně ovšem nebylo posouzení toho, zda se Muramax dopustila daňového podvodu, to si případně mohl jako předběžnou otázku posoudit i správce daně (nebyl by při stanovování daně odkázán na soudní rozhodnutí) v případě, že by žalobkyně podala daňové přiznání na daň nižší, resp. neměnila výši původně přiznané daně. Správce daně by se musel zabývat oprávněností tvrzení žalobkyně o její daňové povinnosti a sám by si mohl ba dokonce musel vyhodnotit, jestli jsou splněny podmínky pro tvrzenou daňovou povinnost žalobkyně (jak soud uvedl výše, prostřednictvím tzv. vědomostního testu by se musel zabývat tím, zda žalobkyně mohla a měla vědět o svém zapojení do podvodu na DPH). Dospěl-li by přitom k závěru, že došlo k daňovému podvodu, v jehož důsledku by nebyla žalobkyně oprávněna tvrdit uvedenou výši daňové povinnosti, příslušnou část daně by jí doměřil. Správce daně nebyl nijak závislý na posouzení existence případného daňového podvodu civilním soudem. Byl plně kompetentní k tomu, aby si sám posoudil podmínky pro uplatněnou/tvrzenou daňovou povinnost žalobkyně.

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně a správně poukázal na to, že se soudní řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně týká soukromoprávního nároku žalobkyně, který uplatňovala vůči Muramax, přičemž Okresní soud v Kolíně, resp. jeho rozhodnutí nemůže představovat rozhodnutí týkající se stanovení daně, a proto nemůže ani stavět prekluzivní lhůtu.
29. Je třeba uvést, že žalobkyně s výše rekapitulovanými závěry žalovaného v žalobě nikterak nepolemizovala. Neuplatňovala žádnou argumentaci k tomu, proč by daňový podvod nebyl oprávněn posoudit správce daně a proč by měl být povinen přenechat toto posouzení soudu. Žalobkyně žalovanému vytýká, že se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval tím, jak má plátce daně postupovat, když jej jeho dodavatel zavléče do daňového podvodu. Ovšem tato problematika se míjí s předmětem tohoto řízení. Předmětem řízení je zodpovězení otázky, zda bylo řízení vedené před Okresním soudem v Kolíně o nároku žalobkyně na zaplacení konkrétní částky vůči Muramax typem řízení, které mohlo stavět lhůtu pro stanovení daně. A odpověď na tuto otázku je záporná. Předmětem tohoto řízení pak není určení způsobu, jakým se může žalobkyně bránit škodám ve vztahu ke svému dodavateli. Řízení vedené u Okresního soudu v Kolíně nebylo nezbytné pro správné stanovení daně. Toto řízení bylo podstatné pro vypořádání soukromoprávního nároku žalobkyně vůči Muramax, avšak nikoli pro správné stanovení daně. Pro stanovení daně by nebylo rozhodné ani případné konstatování, že se Muramax dopustila podvodného jednání, ale až případně závěr, že žalobkyně měla a mohla o svém zapojení do daňového podvodu vědět.
30. Soud nepominul, že je v projednávané věci spornou otázkou prekluze práva na stanovení daně, přičemž platí, že prekluzi přezkoumává soud z moci úřední, resp. má případně povinnost zabývat se věcně i opožděně uplatněným žalobním bodem, ve kterém účastník řízení namítne prekluzi konkrétního práva. Nicméně je třeba upozornit na to, že tato povinnost soudu byla vyslovena *v opačné skutkové situaci*, tedy za situace, kdy strany vedly spor o určité právo, které ovšem již zaniklo, a zánik práva vyšel najevo až v soudním řízení. Nyní je veden spor o správnost závěru ohledně zániku práva. Povinnost soudů zabývat se prekluzí z moci úřední (tedy i nad rámec žalobních bodů), byla vyslovena proto, aby soudy nerozhodovaly o právu, které již zaniklo (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07). Tato povinnost soudů tedy neznamená, že i v situaci, kdy již správní orgán v průběhu řízení konstatuje zánik určitého práva (v důsledku prekluze), budou soudy Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

přezkoumávat příčiny zániku takového práva a správnost závěru správního orgánu ze všech myslitelných aspektů (tedy i mimo rámec vymezený žalobními body). Účel, pro který musí soud k prekluzi přihlížet z moci úřední je, aby nerozhodoval o právu, které již zaniklo. Ovšem v případě, že již správní orgán konstatuje, že určité právo zaniklo, posuzuje soud pouze k žalobním námitkám správnost takového závěru, neboť *nebrozí*, že by přiznal právo na plnění, které zaniklo. Soud neshledal důvod, který by svou intenzitou byl srovnatelný s argumenty, které vedly k vyslovení závěru, že soudy musí přihlížet k zániku práva z moci úřední, za situace, kdy až v soudním řízení vyjde najevo, že právo zaniklo. Soud tak nedospěl k závěru, že by měl v nyní projednávané věci podmínky prekluze zkoumat nad rámec uplatněných žalobních bodů.

31. Žalobkyně pak při jednání uplatnila argument, že ke stavení lhůty pro správné stanovení daně došlo (také) v důsledku daňového řízení, které vedl správce daně s dodavatelem žalobkyně, a které souviselo s plněními, k nimž žalobkyně podala přezkoumávaná dodatečná daňová přiznání. Soud má za to, že tento důvod žalobkyně v žalobě neuplatnila, a i kdyby bylo možné považovat tuto argumentaci za rozvinutí argumentace uvedené v žalobě (zejm. v odst. 12 žaloby), tak soud konstatuje, že ustanovení § 148 daňového řádu vůbec nepočítá s tím, že by docházelo ke stavení lhůty pro stanovení daně v důsledku daňového řízení vedeného s dodavatelem žalobkyně. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní argumenty, kterými by tento závěr odůvodňovala a které by mohl soud věcně vypořádat. Soud přitom s ohledem na potřebu předvídatelného vymezení lhůty, ve které může být daň nejpozději stanovena, považuje důvody uvedené v ustanovení § 148 odst. 4 daňového řádu za taxativní výčet. Námitka tak není důvodná.
32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když vyhodnotil, že v důsledku řízení vedeného u Okresního soudu v Kolíně nedošlo ke stavení lhůty pro stanovení daně a že byly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání po uplynutí lhůty pro stanovení daně.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2025

Lenka Oulíková v. r.

předsedkyně senátu